РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

23 април 2009 година *

По дело C-533/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание членове 68 ЕО и 234 ЕО от Oberster Gerichtshof (Австрия) с акт от 13 ноември 2007 г., постъпил в Съда на 29 ноември 2007 г., в рамките на производство по дело

Falco Privatstiftung,

Thomas Rabitsch

срещу

Gisela Weller-Lindhorst

* Език на производството: немски.

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts (докладчик), председател на състав, г-н T. von Danwitz, г-н E. Juhász, г-н G. Arestis и г-н J. Malenovský, съдии,

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 ноември 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Falco Privatstiftung и г-н Rabitsch, от адв. M. Walter, Rechtsanwalt,

— за г-жа Weller-Lindhorst, от адв. T. Wallentin, Rechtsanwalt,

— за германското правителство, от г-жа J. Kemper и г-н M. Lumma, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-жа W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-жа C. Gibbs, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-жа A.-M. Rouchaud-Joët и г-жа S. Grünheid, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 януари 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 5, точка 1, буква а) и буква б), второ тире от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Falco Privatstiftung — фондация, установена във Виена (Австрия), и г-н Rabitsch, живущ във Виена (Австрия), и г-жа Weller-Lindhorst, живуща в Мюнхен (Германия), относно, от една страна, изпълнението на договор, съгласно който ищците по главното производство дават право на ответницата по главното производство да пусне в продажба в Австрия, в Германия и в Швейцария видеозаписа на един концерт, а от друга страна, извършеното без всякаква договорна основа пускане в продажба на аудиозаписа на посочения концерт.

Правна уредба

Брюкселската конвенция

3 Съгласно член 5, точка 1 от Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3), изменена с Конвенцията от 26 май 1989 година относно присъединяването на Кралство Испания и на Португалската република (ОВ L 285, стр. 1), наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“:

„Срещу лице с местоживеене [да се чете: „със седалище или постоянен адрес“] в една договаряща държава може да бъде предявен иск в друга договаряща държава:

1) при дела, свързани с договор — в съдилищата по местоизпълнението на съответното задължение; […]“

Регламент № 44/2001

4 Съображение 2 от Регламент № 44/2001 предвижда:

„Някои различия между националните норми, които са приложими по отношение на компетентността и признаването на съдебни решения, затрудняват гладкото функциониране на вътрешния пазар. Затова от съществено значение са разпоредбите за уеднаквяване на правилата за конфликт на юрисдикции [да се чете: „уеднаквяване на стълкновителните норми“] по граждански и търговски

дела и за опростяване на формалностите с оглед бързо и опростено признаване и изпълнение на съдебни решения от държавите членки, които са обвързани по [...] регламент[а].“

5 Съгласно съображение 11 от Регламент № 44/2001:

„Правилата за компетентността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето [да се чете: „седалището или постоянния адрес“] на ответника и винаги трябва да е налице на това основание, освен в няколко ясно определени ситуации, когато основанието на спора или автономията на страните изисква или предполага различен свързващ фактор [другаде в текста: „привръзка“]. [...]“

6 Съображение 12 от Регламент № 44/2001 предвижда:

„Наред с местоживеенето [да се чете: „седалището или постоянния адрес“] на ответника трябва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и процесуалното действие или с оглед да се улесни доброто упражняване на правосъдие.“

7 Съображение 19 от Регламент № 44/2001 предвижда:

„Трябва да се гарантира приемственост между Брюкселската конвенция и [...] регламент[а] и за тази цел трябва да се установят преходни разпоредби. Същата нужда от приемственост се прилага и по отношение на тълкуването на Брюкселската конвенция от Съда [...]“.

8 Предвидените с Регламент № 44/2001 правила за компетентност се съдържат в глава II от него, която обхваща членове 2—31.

9 Член 2, параграф 1 от Регламент № 44/2001, който е част от озаглавения „Общи разпоредби“ раздел 1 от споменатата глава II, предвижда:

„При условията на настоящия регламент, искове срещу лицата, които имат местоживеене [да се чете: „седалище или постоянен адрес“] в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка.“

10 Член 3, параграф 1 от Регламент № 44/2001, който се съдържа в същия раздел, предвижда:

„Срещу лица, които имат местоживеене [да се чете: „седалище или постоянен адрес“] в държава членка, могат да бъдат предявявани искове в съдилищата на друга държава членка само при съблюдаване на правилата, установени в раздели 2—7 от настоящата глава.“

11 Съгласно член 5 от Регламент № 44/2001, който се съдържа в озаглавения „Специална компетентност“ раздел 2 от глава II от същия регламент:

„Срещу лице, което има местоживеене [да се чете: „седалище или постоянен адрес“] в държава членка, може да бъде предявен иск в друга държава членка:

1) а) по дела, свързани с договор — в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение;

б) за целите на настоящата разпоредба и освен ако не е договорено друго, мястото на изпълнение на въпросното задължение е:

— в случая на продажба на стоки, мястото в държава членка, където съгласно договора са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени,

— в случая на предоставяне на услуги, мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени;

в) ако не се прилага буква б), тогава се прилага буква а);

[…]

3) по дела относно гражданска отговорност, *delict* или *quasi delict* — в съдилищата на мястото, където е настъпило или може да настъпи вредоносното събитие;

[…]“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

12 От акта за преюдициалното запитване е видно, че ищците по главното производство искат изплащането на възнаграждение въз основа на отчасти известната сума от реализираните продажби на видеозаписи на концерт. Те също искат да се осъди ответницата по главното производство да определи общата сума на извършените продажби на видео- и аудиозаписи и да изплати следващото от това допълнително възнаграждение. В подкрепа на своите претенции ищците по главното производство се позовават, що се отнася до продажбата на видеозаписите, на клаузите от договора им с техния съдоговорител, а що се отнася до продажбата на аудиозаписите, на засягане на авторските права, доколкото липсва договорноправна основа в това отношение.

13 В първоинстанционното производство Handelsgericht Wien, сезиран от ищците по главното производство, приема, че съгласно член 5, точка 3 от Регламент № 44/2001 е компетентен да се произнесе по тези претенции. Той счита, че с оглед на тясната връзка между изложените права неговата компетентност обхваща и възнагражденията относно видеозаписите, дължими съгласно разглеждания договор, което се оспорва от ответницата по главното производство.

14 Във въззивното производство Oberlandesgericht Wien счита, че член 5, точка 3 от Регламент № 44/2001 не се прилага към произтичащи от договор права, както не се прилага и член 5, точка 1, буква б), второ тире от същия регламент, тъй като разглежданият договор не е договор за предоставяне на услуги по смисъла на тази разпоредба.

15 След като е сезиран с ревизионна жалба само по отношение на претенциите относно разпространението на видеозаписите, Oberster Gerichtshof отбелязва, че понятието за предоставяне на услуги не се дефинира в рамките на Регламент № 44/2001. Като се позовава на практиката на Съда в областта на свободното предоставяне на услуги и на някои директиви в областта на данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“), в които се дава предпочитание на широко възприемане на понятието за услуги, запитващата юрисдикция иска да се установи дали договор, с който притежателят на право върху интелектуална

собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва срещу възнаграждение, трябва да се квалифицира като договор относно „предоставянето на услуги“ по смисъла на член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001. Ако е необходимо, запитващата юрисдикция иска да се установи мястото на предоставяне на посочената услуга и дали компетентният съд може да се произнася и по възнагражденията относно използването на разглежданите авторски права в друга държава членка или в трета държава.

16 Ако компетентността не се основава на член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001, запитващата юрисдикция счита, че съгласно член 5, точка 1, буква в) от посочения регламент следвало да се приложи правилото, предвидено в точка 1, буква а) от посочения член 5. Според запитващата юрисдикция обаче в рамките на член 5, точка 1, буква а) от Регламент № 44/2001 мястото на изпълнение на спорното задължение имало определящо значение съгласно Решение от 6 октомври 1976 г. по дело De Bloos (14/76, Recueil, стр. 1497) и трябвало да се определя в зависимост от правото, приложимо към разглеждания по главното производство договор, съгласно Решение от 6 октомври 1976 г. по дело Industrie Tessili Italiana Como (12/76, Recueil, стр. 1473).

17 С оглед на всички изложени съображения Oberster Gerich решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Дали договор, с който притежателят на право върху интелектуална собственост дава право на своя съдоговорител да използва това право (лицензионен договор), е договор за „предоставяне на услуги“ по смисъла на член 5, точка 1, буква б) от Регламента [№ 44/2001]?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос:

а) Дали услугата се предоставя във всяко място в държава членка, където използването на това право се допуска по силата на договора и действително се осъществява?

б) Или услугата се предоставя в седалището или постоянния адрес или в централното управление на лицензодателя?

в) При утвърдителен отговор на втория въпрос, буква а) или на втория въпрос, буква б) дали компетентният съд може да се произнася и по възнагражденията, дължими поради използването на правото в друга държава членка или в трета държава?

3) При отрицателен отговор на първия въпрос или на втория въпрос, буква а), както и на втория въпрос, буква б), дали компетентността относно плащането на лицензионното възнаграждение съгласно член 5, параграф 1, букви а) и в) от Регламента [№ 44/2001] следва да продължава да се определя съобразно принципите, изведени от практиката на Съда по член 5, точка 1 от [Брюкселската конвенция]?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

18 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали договор, с който притежателят на право върху интелектуална собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва срещу изплащане на възнаграждение, е договор за предоставяне на услуги по смисъла на член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001.

19 Като начало следва да се установи, че текстът на член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001 сам по себе си не позволява да се даде отговор на поставения въпрос, тъй като тази разпоредба не дефинира понятието за договор за предоставяне на услуги.

20 Следователно член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001 следва да се тълкува в светлината на произхода, целите и системата на споменатия регламент (вж. в този смисъл Решение от 13 юли 2006 г. по дело Reisch Montage, C-103/05, Recueil, стр. I-6827, точка 29, Решение от 14 декември 2006 г. по дело ASML, C-283/05, Recueil, стр. I-12041, точки 16 и 22, както и Решение от 3 май 2007 г. по дело Color Drack, C-386/05, Сборник, стр. I-3699, точка 18).

21 В това отношение от съображения 2 и 11 от Регламент № 44/2001 е видно, че той има за цел да уеднакви стълкновителните норми по граждански и търговски дела чрез правила за компетентност, които да са във висока степен предвидими.

22 В този смисъл Регламент № 44/2001 преследва цел за правна сигурност, която се изразява в укрепване на правната защита на установените в Европейската общност лица, като едновременно позволява на ищеца лесно да определи юрисдикцията, която може да сезира, а на ответника — разумно да предвиди пред коя юрисдикция може да бъде призован (вж. Решение по дело Reisch Montage, посочено по-горе, точки 24 и 25, както и Решение по дело Color Drack, посочено по-горе, точка 20).

23 Ето защо правилата за компетентност, които се съдържат в Регламент № 44/2001, се придържат към принципа за компетентност на съда по седалището или постоянния адрес на ответника, посочен в член 2 от регламента и допълнен с правилата за специалната компетентност (вж. Решение по дело Reisch Montage, посочено по-горе, точка 22 и Решение по дело Color Drack, посочено по-горе, точка 21).

24 Така в член 5, точка 1 от Регламент № 44/2001 правилото за компетентност на съда по седалището или постоянния адрес на ответника се допълва от правило за специална компетентност при дела, свързани с договор. Това правило, което отговаря на цел за близост, се основава на съществуването на тясна връзка между договора и компетентния да се произнесе по него съд.

25 Съгласно споменатото правило за специална компетентност ответникът може да бъде призован и пред съда по мястото, където е изпълнено или е трябвало да бъде изпълнено задължението, намиращо се в основата на иска, тъй като се предполага, че между този съд и договора съществува тясна връзка.

26 За да се укрепи основната цел за правна сигурност, която ръководи предвидените от него правила за компетентност, Регламент № 44/2001 автономно определя тази привръзка относно договорите за предоставяне на услуги.

27 Всъщност съгласно член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001 мястото на изпълнение на въпросното задължение е мястото в държава членка, където съгласно договора са доставени или е трябвало да бъдат доставени услугите.

28 В светлината на тези съображения следва да се определи дали договор, с който притежателят на право върху интелектуална собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва срещу изплащането на възнаграждение, е договор за предоставяне на услуги по смисъла на член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001.

29 В това отношение, както изтъкват правителствата на Германия, Италия и на Обединеното кралство в предоставените на Съда становища, понятието за услуги най-малкото предполага, че предоставящата услугите страна извършва определена дейност срещу възнаграждение.

30 Договорът, с който притежателят на право върху интелектуална собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва срещу изплащането на възнаграждение, обаче не предполага такава дейност.

31 Всъщност с такъв договор притежателят на отстъпеното право се задължава по отношение на своя съдоговорител само да не оспорва използването на това право от последния. Както подчертава генералният адвокат в точка 58 от своето заключение, притежателят на правото върху интелектуална собственост не извършва никаква престация, като отстъпва използването на правото, а само се ангажира да остави своя съдоговорител свободно да го използва.

32 В това отношение няма значение дали съдоговорителят на концедента е длъжен да използва отстъпеното право върху интелектуална собственост.

33 Този анализ не би могъл да се постави под съмнение от доводи, изведени от тълкуването на понятието за услуги по смисъла на член 50 ЕО или от актовете на вторичното общностно право, различни от Регламент № 44/2001, нито от структурата и от системата на член 5, точка 1 от този регламент.

34 На първо място, никой елемент, изведен от структурата или от системата на Регламент № 44/2001, не изисква тълкуване на понятието за предоставяне на услуги, което се съдържа в член 5, точка 1, буква б), второ тире от посочения регламент, в светлината на възприетите от Съда разрешения в областта на свободното предоставяне на услуги по смисъла на член 50 ЕО.

35 Макар тази област да позволява при необходимост широко тълкуване на понятието за услуги, този подход е мотивиран от загрижеността най-голям брой икономически дейности, които не са обхванати от свободното движение на стоки, капитали или лица, все пак да не бъдат изключени от прилагането на Договора за ЕО.

36 В системата на Регламент № 44/2001 обаче фактът, че договор, с който притежателят на право върху интелектуална собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва срещу изплащането на възнаграждение, не попада в обхвата на договорите за предоставяне на услуги по смисъла на член 5, точка 1, буква б), второ тире от този регламент, не изключва възможността този договор да се подчинява на посочения регламент, по-специално на неговите други правила за съдебна компетентност.

37 Обратно, системата и структурата на предвидените с Регламент № 44/2001 правила за компетентност изискват ограничително тълкуване на правилата за специална компетентност, сред които това, което при делата, свързани с договор,

фигурира в член 5, точка 1 от посочения регламент, като тези правила се отклоняват от общия принцип за компетентност на съдилищата по седалището или постоянния адрес на ответника.

38 Поради подобни мотиви, на второ място, не следва и понятието за предоставяне на услуги, което се съдържа в член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001, да се тълкува в светлината на дефиницията на понятието за услуги, изведена от общностните директиви в областта на ДДС.

39 Както отбелязва генералният адвокат в точки 71 и 72 от своето заключение, дефиницията на последното понятие, възприета от директивите в областта на ДДС, е отрицателна дефиниция, която поради самото си естество по необходимост е широка, тъй като понятието за доставка на услуги там е дефинирано като всяка сделка, която не представлява доставка на стоки. Така тези директиви разглеждат като облагаеми сделки на територията на Общността само две категории икономически дейности, а именно доставката на стоки и доставката на услуги.

40 Тъй като в рамките на член 5, точка 1 от Регламент № 44/2001 обаче не става въпрос за договор за продажба на стоки, съдебната компетентност все пак не се определя само въз основа на правилата, приложими към договорите за предоставяне на услуги. Всъщност в съответствие с член 5, точка 1, буква в) от посочения регламент член 5, точка 1, буква а) от него се прилага към договорите, които не са нито договори за продажба на стоки, нито договори за предоставяне на услуги.

41 На трето и последно място, анализът, според който договор, с който притежателят на право върху интелектуална собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва срещу изплащането на възнаграждение, не е договор за предоставяне на услуги по смисъла на член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001, не би могъл да се постави под съмнение и от изложената от

Комисията на Европейските общности необходимост от широко определяне на приложното поле на посочения член 5, точка 1, буква б) по отношение на член 5, точка 1, буква а).

42 Всъщност следва да се припомни, че от системата на член 5, точка 1 от Регламент № 44/2001 е видно, че общностният законодател приема отделни правила за компетентността по отношение на договорите за продажба на стоки, както и по отношение на договорите за предоставяне на услуги, от една страна, и по отношение на всеки друг вид договор, за който не се прилагат специфични разпоредби от посочения регламент, от друга страна.

43 Да се разшири приложното поле на член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001 обаче би означавало да се заобиколи намерението на общностния законодател в това отношение и би засегнало полезното действие на посочения член 5, точка 1, букви в) и а).

44 С оглед на всички изложени по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че договор, с който притежателят на право върху интелектуална собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва срещу изплащането на възнаграждение, не е договор за предоставяне на услуги по смисъла на тази разпоредба.

По втория въпрос

45 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория въпрос.

По третия въпрос

46 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали с цел да се определи съгласно член 5, точка 1, буква а) от Регламент № 44/2001 съдът, компетентен да разгледа искане за плащане на възнаграждението, дължимо съгласно договор, с който притежателят на право върху интелектуална собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва, следва да продължава да се прави позоваване на принципите, изведени от практиката на Съда, отнасяща се до член 5, точка 1 от Брюкселската конвенция.

47 Запитващата юрисдикция по-специално иска да се установи дали член 5, точка 1, буква а) от Регламент № 44/2001 следва да се тълкува в смисъл, че от една страна, понятието за задължение, което се съдържа в този член, препраща към задължението, което произтича от договора и на чието неизпълнение се прави позоваване, за да се обоснове съдебният иск, а от друга страна, мястото, където това задължение е изпълнено или е трябвало да се изпълни, се определя в съответствие със закона, който урежда посоченото задължение според стълкновителните норми на сезирания съд, както Съдът вече е постановил по отношение на член 5, точка 1 от Брюкселската конвенция (що се отнася до понятието за задължение, посочено в член 5, точка 1 от Брюкселската сонвенция, вж. съответно Решение по дело De Bloos, посочено по-горе, точка 13, Решение от 15 януари 1987 г. по дело Shenavai, 266/85, Recueil, стр. 239, точка 9, Решение от 29 юни 1994 г. по дело Custom Made Commercial, C-288/92, Recueil, стр. I-2913, точка 23, Решение от 5 октомври 1999 г. по дело Leathertex, C-420/97, Recueil, стр. I-6747, точка 31 и Решение от 19 февруари 2002 г. по дело Besix, C-256/00, Recueil, стр. I-1699, точка 44, както и, що се отнася до мястото на изпълнение на това задължение по смисъла на член 5, точка 1 от Брюкселската конвенция, Решение по дело Industrie Tessili Italiana Como, посочено по-горе, точка 13, Решение по дело Custom Made Commercial, посочено по-горе, точка 26, Решение от 28 септември 1999 г. по дело GIE Groupe Concorde и др., C-440/97, Recueil, стр. I-6307, точка 32, Решение по дело Leathertex, посочено по-горе, точка 33, както и Решение по дело Besix, посочено по-горе, точки 33 и 36).

48 В това отношение трябва да се констатира, че текстът на член 5, точка 1, буква а) от Регламент № 44/2001 е стриктно идентичен с този на член 5, точка 1, първо изречение от Брюкселската конвенция.

49 По този въпрос Регламент № 44/2001 до голяма степен черпи вдъхновение от Брюкселската конвенция, с която общностният законодател е целял да осигури истинска приемственост, както е видно от съображение 19 от посочения регламент.

50 Всъщност Регламент № 44/2001 безспорно има за цел да осъвремени Брюкселската конвенция, но и да запази нейната структура и основни принципи и да осигури приемствеността ѝ.

51 При липсата обаче на всякакво основание, налагащо различно тълкуване, изискването за съгласуваност означава, че член 5, точка 1, буква а) от Регламент № 44/2001 разкрива обхват, идентичен с този на съответната разпоредба от Брюкселската конвенция, така че да се гарантира еднообразно тълкуване на Брюкселската конвенция и на Регламент № 44/2001 (вж. в този смисъл Решение от 1 октомври 2002 г. по дело Henkel, C-167/00, Recueil, стр. I-8111, точка 49).

52 Както изтъква италианското правителство в своето становище, разпоредбите на Брюкселската конвенция, които са възпроизведени без промяна в Регламент № 44/2001, трябва следователно да продължават да се тълкуват по същия начин в рамките на посочения регламент и това важи с още по-голяма сила, тъй като този регламент заменя Брюкселската конвенция в отношенията между държавите членки (вж. в този смисъл Решение по дело Henkel, посочено по-горе, точка 49 и Решение от 8 май 2003 г. по дело Gantner Electronic, C-111/01, Recueil, стр. I-4207, точка 28).

53 Както отбелязва правителството на Обединеното кралство в своето становище, тази тълкувателна приемственост впрочем съответства на изискванията за правна сигурност, които налагат да не се поставя под съмнение традиционна практика на Съда, от която общностният законодател не е възнамерявал да се отказва.

54 В това отношение — и както подчертава генералният адвокат в точки 94 и 95 от своето заключение — видно е както от подготвителната дейност по Регламент № 44/2001, така и от структурата на член 5, точка 1 от него, че само по отношение на договорите за продажба на стоки и тези за предоставяне на услуги общностният законодател е искал, от една страна, да не се придържа повече към спорното задължение, а да възприеме характерното за тези договори задължение, а от друга страна, да определи самостоятелно мястото на изпълнение като привръзка за компетентния съд при дела, свързани с договор.

55 Следователно трябва да се приеме, че общностният законодател е възнамерявал в рамките на Регламент № 44/2001 да запази за всички договори, различни от тези, които се отнасят до продажбите на стоки и до предоставянето на услуги, принципите, разработени от Съда в контекста на Брюкселската конвенция, по-специално по отношение на задължението, което трябва да се вземе предвид, и на определянето на неговото място на изпълнение.

56 Ето защо на член 5, точка 1, буква а) от Регламент 44/2001 трябва да се признае обхват, идентичен с този на член 5, точка 1 от Брюкселската конвенция.

57 С оглед на всички изложени по-горе съображения на третия въпрос следва да се отговори, че с цел да се определи съгласно член 5, точка 1, буква а) от Регламент № 44/2001 съдът, компетентен да разгледа искане за плащане на възнаграждението, дължимо съгласно договор, с който притежателят на право върху интелектуална собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва, следва да продължава да се прави позоваване на принципите, изведени от практиката на Съда, отнасяща се до член 5, точка 1 от Брюкселската конвенция.

По съдебните разноски

58 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Член 5, точка 1, буква б), второ тире от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че договор, с който притежателят на право върху интелектуална собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва срещу изплащането на възнаграждение, не е договор за предоставяне на услуги по смисъла на тази разпоредба.

2) С цел да се определи съгласно член 5, точка 1, буква а) от Регламент № 44/2001 съдът, компетентен да разгледа искане за плащане на възнаграждението, дължимо съгласно договор, с който притежателят на право върху интелектуална собственост отстъпва на своя съдоговорител правото да го използва, следва да продължава да се прави позоваване на принципите, изведени от практиката на Съда, отнасяща се до член 5, точка 1 от Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела, изменена с Конвенцията от 26 май 1989 година относно присъединяването на Кралство Испания и на Португалската република.

Подписи